

TÓTHMÉRÉSZ BÉLA

A síkfőkúti erdő fapusztulási dinamikájának monitoringja

A fapusztulás 1998-ban is viszonylag nagy volt annak ellenére, hogy ez az év az elmúlt évtizedek egyik legcsapadékosabb éve volt a tavasz, a nyár és az ősz tekintetében is. Az öt kiszáradt egyed ennek tükrében nem tekinthető kevésnek. Mindegyik *Quercus petraea* volt, mint ahogyan a megbetegedett egyedek

1. táblázat

Az évenkénti pusztulások megoszlása a Síkfőkút projekt negyedhektárjaiban (A, B, C, D) és az összesített értékek

Év	A	B	C	D	Összes	Élő	Elpusztult
1972						690	
1973-78	10	2	2	0	14	676	14
1979-80	42	15	33	19	109	567	123
1981	8	5	2	11	26	541	149
1982	6	4	3	3	16	525	165
1983	15	10	10	7	42	483	207
1984	11	12	10	22	55	428	262
1985	11	10	30	12	63	365	325
1986	10	9	4	1	24	341	349
1987	3	5	2	0	10	331	359
1988	8	11	19	11	49	282	408
1989	3	1	4	0	8	274	416
1990	2	1	7	2	12	262	428
1991	1	1	0	1	3	259	431
1992	2	1	0	1	4	255	435
1993	1	3	2	3	9	246	444
1994	4	1	12	10	27	219	471
1995	1	0	9	1	11	208	482
1996	1	1	2	1	5	203	487
1997	2	6	4	13	25	178	512
1998	2	0	0	3	5	183	517

is ehhez a fajhoz tartoztak. Az újonnan megbetegedett fák száma még jelentősebb, mint az elpusztultaké. 1998-ban összesen 10 megbetegedést észleltünk, ami némi emelkedést mutat az elmúlt évekhez viszonyítva.

1998-ban az egészséges fák száma: 183 darab. Ez kevesebb, mint az 1972-ben meglévő 690 egyedes állomány 30%-a, azaz a pusztulás több mint 70%-os! Ez a pusztulási arány jóval nagyobb, mint ami a természetes ritkulással magyarázható. A pusztulás üteme évről évre erőteljesen ingadozik. Hasonló mondható el a pusztulás területenkénti eloszlásáról is. Az 1. táblázat adataiból jól látható, hogy az egyes negyedhektárokból igen változékony a pusztulás nagysága.